

เข็ญเต็ญ
(เต็ญเข็ญ)

หงสาจอมาธาณ์ กาคพิเศษ
เล่ม 1

ผู้แต่ง : หวังอึ้ง
แปล : ม. ประภา

หงสาจอมราชันย์ ภาคพิเศษ เล่ม 1 : เอ็กเด็ก (เตี้ยวหุย) ● ม. ประภา ๗๗

จากเรื่อง Hua Fung Liao Yuan Wai Zhuan Vol.1
Copyright © 2010 by Tong Li Publishing Co., Ltd.
All rights reserved.

Original story and characters created and copyright © Chen Mou
© Author: Wang Yi Xing 2010 © Illustrator: Chen Mou 2010
All respective characters are registered trademarks of Tong Li Publishing Co. Ltd.
Originally published in Taiwan by Tong Li Publishing Co., Ltd.
Thai Edition Rights under license granted by Tong Li Publishing Co., Ltd.
Thai Edition Rights © 2015 The Post Publishing Public Co., Ltd.
Thai edition arranged through Little Rainbow Agency & Pelican Media Agency Ltd.
ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2558 : โพสต์บุ๊กส์
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-974-228-215-8
พิมพ์ครั้งที่ 1 : โพสต์บุ๊กส์, กุมภาพันธุ์ 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

หวังอิซิง.

หงสาจอมราชันย์ ภาคพิเศษ เล่ม 1 เอ็กเด็ก (เตี้ยวหุย).--กรุงเทพฯ : โพสต์, 2558.

272 หน้า.--(หงสาจอมราชันย์ ภาคพิเศษ)

1. นวนิยายจีน. I. ม. ประภา, ผู้แปล. II. เจินเหมา, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.

895.13

ISBN 978-974-228-215-8

ราคา 250 บาท

บรรณาธิการบริหาร : ภาณี ลอยเกตุ
ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : จันทพร รักทั่วม
บรรณาธิการพิเศษ : รศ.ดร.กนกพร นุ่มทอง
ผู้ช่วยบรรณาธิการ : ชนรรุพพร ศฤงคารนนท์
พิสูจน์อักษร : ตี๋องครรล่อง บรรณสรณ์
ออกแบบปกและภาพประกอบ : Chen Mou
ปกภาษาไทย : Go2ng
รูปเล่ม : วนิดา สังฆะมณี

ผู้จัดการธุรกิจสำนักพิมพ์ : สุพร พรฤกษ์งาม
ฝ่ายจัดการธุรกิจสำนักพิมพ์และการตลาด : สิทธิชัย อิงคุลานนท์, พรพิมล วงอินทร์,
กฤษณีย์ เดชะวิศิษฐ์พงษ์, สงกรานต์ พลุอาสาสิทธิ์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท โพสต์ พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)

136 ถนน ๓๑ รัชดาภิเษก เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110 <http://www.postbooksonline.com>

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ 2 ถนนบางกอก-จางลอน ต.บดินทรเดชาวชิราวุฒิ อ.บางกอกจางลอน จ.หวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3 Homepage : <http://www.naiin.com>

สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท โพสต์ พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	4
คำนำผู้แปล	6
อรรถกถา	10
บทที่ 1 กงจื้อถวายนเศียร หมาป่าเหยี่ยวแลผีเสื้อดำ	21
บทที่ 2 โจรป่ากับคนตัดฟืน ขับต้อนกวาง นางแอนเหิน	49
บทที่ 3 จิงเคอลอบสังหารจีน ท้อซอุมพลิวไหว	79
บทที่ 4 คันฉ่องกระจ่างเพียงวารี ตวาดก้องพลองฟาดใส่ศิระชะ	105
บทที่ 5 กุหลาบพันปีหลังโลหิต ชีพอบบางดุจกลีบท้อ	121
บทที่ 6 เบิกบานจนโรยรา ถูกผิดเป็นไปตามกาล	157
บทที่ 7 ผนชาฟ้าใส มุ่งทิศวารี	185
บทที่ 8 จูโจมหัวใจเป็นหลัก ต่างช่วงชิงตามใจหวัง	197
บทที่ 9 ร่วมน้ำสาบานในสวนท้อ วาสนาดอกท้อรำลึก	223
เกี่ยวกับผู้เขียน	269
เกี่ยวกับผู้เขียนฉบับการ์ตูน	270
เกี่ยวกับผู้แปล	271

คำนำสำนักพิมพ์

“คิดเกาะกุ่มใต้หล้า ให้เกาะกุ่มใจคนก่อน” เป็นคำสอนที่ใช้ได้ในทุกยุคทุกสมัย เมื่อเข้าไปนั่งอยู่ในใจคนแล้ว จะคิดทำการสิ่งใดย่อมไม่ลำบาก เช่นเดียวกับวรรณกรรมจีนอย่าง “สามก๊ก” ซึ่งยังคงอยู่ในใจผู้คน และเป็นที่ยอมรับอย่างต่อเนื่องยาวนาน

นอกจากวรรณกรรมฉบับดั้งเดิมแล้ว สามก๊กยังแตกแขนงออกไปหลายรูปแบบ รวมถึงนิยายภาพหรือการ์ตูนฉบับใหม่ที่แต่งเติมสีสันให้สามก๊กอย่าง “หงสาวจอมราชันย์” ของเงินเหมา ซึ่งได้รับความนิยมอย่างมาก จนกระทั่งมีการแตกแขนงปลีกย่อยออกมาเป็นนิยายเรื่อง “หงสาวจอมราชันย์ ภาคพิเศษ” โดยสำนักวรรณกรรมเขียนของหวังอิซิง ผู้ได้รับรางวัลนักเขียนนิยายอายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์จากรางวัลนักเขียนนิยายฮ่องกง

“หงสาจอมราชันย์ ภาคพิเศษ เล่ม 1” นี้ จะกล่าวถึงเตียวหุย
หนึ่งในพี่น้องร่วมสาบานของเล่าปี่และกวนอู ผู้คนมักจะจดจำภาพ
ของเขาว่า เป็นผู้ที่มีศีรษะโตเหมือนเสื่อ หน้าสีดำ ตากลมโต เสียงดัง
มีพลังกำลังมากที่สุดในสามพี่น้อง นิสัยร่าเริง อารมณ์ร้อน ชอบเหล้า
สุรา มีทวนอสรพิษเป็นอาวุธประจำกาย แต่เรื่องราวและภาพจำของ
เตียวหุยในหนังสือเล่มนี้ จะแตกต่างออกไป

และเมื่ออ่านจนถึงหน้าสุดท้าย คุณอาจจะชอบเตียวหุยที่มีชีวิต
และเข้าถึงได้คนนี้ มากกว่าเตียวหุยที่คุณเคยรู้จักก็เป็นได้

โพสต์บุ๊กส์

คำนำผู้แปล

ผมเชื่อว่าแฟน ๆ การ์ตูน ‘หงสาจอมราชันย์’ ย่อมต้องคุ้นตา กับภาพปก ‘เต็ยวหุย’ ลายเส้นฝีมือ ‘เงินเหมา’ เป็นอย่างดี หลาย ท่านที่เข้าถึงขอบเขตแห่ง ‘แปดพิสดาร’ ย่อมมองออกในปราดเดียว ว่านิยาย ‘หงสาจอมราชันย์ ภาคพิเศษ’ เล่มนี้ คือ ‘ก้าวถัดไป’ ของ การ์ตูน ‘หงสาจอมราชันย์’ และย่อมคาดเดาได้ไม่ยาก ว่าชีวิตของ ‘เต็ยวเอ็กเต็ก’ ‘เต็ยวหุย’ จะต้องถูกจับมาโลดแล่นเพิ่มเติมในนิยาย ที่ท่านถืออยู่ในมือเล่มนี้อย่างแน่นอน

แต่สำหรับท่านผู้อ่านที่ยังไม่เคยสัมผัส ‘หงสาจอมราชันย์’ ฉบับ การ์ตูน อาจมีข้อสงสัยถึงที่มาที่ไปของนิยายเล่มนี้ แม้กระทั่งสงสัยไป ถึงที่มาของชื่อนิยาย ว่าทั้งที่เป็นเรื่องราวในยุค ‘สามก๊ก’ แต่ทำไมต้อง เป็นชื่อ ‘หงสา’ ซึ่งในเว็บไซต์ของผู้อ่านการ์ตูนถึงขนาดมีการ ‘อ่า’ กัน ว่า มันเป็นเรื่องของนักรบพม่าและเหตุเกิดในเมืองหงสาวดีใน

จึงมีความจำเป็นต้องบอกกล่าว ให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่าง นิยาย ‘หงสาจอมราชันย์ ภาคพิเศษ’ กับการ์ตูน ‘หงสาจอมราชันย์’

รวมกระทั่ง ‘สามก๊ก’ ให้ชัดเจนก่อนที่ท่านจะลงมืออ่าน

‘เงินเหมา’ ผู้เขียนการ์ตูน ‘หงสาจอมราชันย์’ ได้เผยนิยามกรอบความคิดในการสร้างการ์ตูนเรื่องนี้ไว้อย่างน่าสนใจยิ่ง ทั้งในท้ายเล่มที่หนึ่ง และข้างปกหลังของบางเล่มต่อๆ มาว่า “สามก๊ก ที่เป็นที่นิยมอ่านกันแพร่หลาย กระทั่งอยู่ในตำราเรียนภาคบังคับของการศึกษาหลายๆ ประเทศ ถูกนำเรื่องราวไปสร้างเป็นภาพยนตร์ดีวีดีหนังตลก ฯลฯ อย่างยิ่งใหญ่ครั้งนั้น แท้จริงแล้วตัวมันเองก็เป็น ‘นิยาย’ ที่รังสรรค์ขึ้นโดยนักเขียนยุคโบราณ ‘หลอกว่านจริง’ จากเค้าโครงประวัติศาสตร์พงศาวดารยุคสามก๊ก มันจึงยังมีมิติ ช่องว่างระหว่างบรรทัดอีกมากมาย ที่นักเขียนนิยาย นักเขียนการ์ตูน จะเติมแต่งจินตนาการให้ตัวละครมีชีวิตชีวาได้ตามท้องเรื่องให้ได้ อรรถรสยิ่งๆ ขึ้น อย่างน้อย ‘หงสาจอมราชันย์’ ของผม (เงินเหมา) ก็ไม่ถึงกับมี ‘ขงเบ้ง’ ที่เสกคาถาเรียกสัตว์ประหลาดออกมากัดกัน ไม่มี ‘จูล่ง’ ที่เหาะเหินเดินอากาศ หรือ ‘เตียวหุย’ ที่สามารถทลายภูผาได้ในหมัดเดียว”

‘เงินเหมา’ ยังได้ยกตัวอย่างกรณี ‘เตียวเสี้ยน’ หญิงงามผู้เป็นต้นเหตุความบาดหมางระหว่าง ‘ลิโป้’ กับ ‘ตั้งโต๊ะ’ จอมคนผู้เป็นพ่อบุญธรรม ว่าแท้จริงในพงศาวดารนั้น แทบจะไม่ปรากฏนามนี้ ถูกบันทึกไว้เลย ดังนั้น ‘เตียวเสี้ยน’ ของ ‘เงินเหมา’ จึงไม่แปลกที่จะเป็นเพียงตัวละครที่ถูกมือสังหารสวมรอยขึ้นมา อีกทั้ง ‘เตียวหุย’ เอง ก็หาได้เป็นคนชายหู่ตามท้องตลาดอย่างภาพลักษณ์ที่เจตาใน ‘สามก๊ก’ ไม่ อีกทั้งยังปรากฏหลักฐานว่าเขาเคยผ่านการศึกษาด้านศิลปะ โดยเฉพาะการเขียนลายสีพู่กันมาอย่างดี จึงมีการตีความในการ์ตูน ‘หงสาจอมราชันย์’ ในทำนองว่า นิสัยบ้าบิ่น มุทะลุ ดุดัน เมามายแล้วเสียการใหญ่ของเขา อาจเป็นเพียงภาพลวงตา ที่

จงใจสร้างขึ้นเพื่อลวงให้ศัตรูประมาทก็อาจเป็นไปได้

ส่วนที่มาของชื่อ ‘หงสาจอมราชันย์’ นั้น มาจากการแปลชื่อเรื่องในภาษาจีนแบบตรงตัวในหนแรกว่า ‘หงส์อัคคีลามทุ่ง’ ซึ่งมีที่มาจาก การเปรียบเปรย ‘สุมาอี้’ และ ‘เหลียวหยวนหว่าอ’ ตัวละครที่ต่อมาสวมรอยด้วยชื่อ ‘เตียวหุน’ หรือ ‘จูล่ง’ เป็นประจักษ์ ‘หงสา’ หรือ ‘นกฟีนิกซ์’ ที่พุ่งลงไปในกองไฟแล้วสามารถคืนชีพได้อีกครั้ง และตัวละครทั้งสองยังนับได้ว่ามีอายุค่อนข้างยืนยาวและรุ่งโรจน์ในพงศาวดารสามก๊ก ทั้งยังเปรียบประจักษ์ต้นเพลิงสงครามที่ลามไปทั่วแผ่นดินจีนในขณะนั้น แต่ทางสำนักพิมพ์ต้นสังกัดได้ปรับชื่อให้เป็น ‘หงสาจอมราชันย์’ เพื่อให้พ้องกับการ์ตูนสามก๊กอีกเวอร์ชันหนึ่งที่เป็นฝีมือของนักเขียนชาวญี่ปุ่น เรื่อง ‘จอมราชันย์อหังการ’ ก่อนที่จะวางตลาดออกสู่สายตาของคนอ่าน จนมาเป็น ‘หงสาจอมราชันย์’ ที่แปลเป็นภาษาที่ 21 นอกเหนือจากภาษาอื่นๆ ที่วางตลาดอยู่ทั่วทุกมุมโลกนั่นเอง

ตัวผมเองจับงานแปล ‘หงสาจอมราชันย์’ ด้วยการเจาะจงตัวโดยบรรณาธิการสำนักพิมพ์บูรพาพัฒนคอมมิคส์ ในขณะนั้น คือคุณจิตตนาถ ลิ้มทองกุล หลังจากมีโอกาสได้แปลการ์ตูน ‘อมมนุษย์สามก๊ก’ และ ‘เทพวิบัติ’ ซึ่งเป็นสองผลงานแรกของ ‘เงินเหมา’ จนกระทั่ง ‘หงสาจอมราชันย์’ ได้ล่องมาเกินครึ่งร้อยตอนแล้ว ในฐานะที่เป็นเสมือนผู้ให้ ‘เสียงภาษาไทย’ แก่ภาพของ ‘หงสาจอมราชันย์’ ซึ่งเติมเต็มจินตนาการของ ‘สามก๊ก’ อีกที ทันทีที่มีโอกาสเห็นนิยาย ‘หงสาจอมราชันย์ ภาคพิเศษ’ วางตลาดเป็นครั้งแรกที่ฮ่องกงเมื่อราว 4 ปีก่อน ความรู้สึกของผมเองเมื่อได้หยิบอ่าน มันร้อนวาบขึ้นมาจนพูดกับตัวเองว่า “หากการ์ตูน ‘หงสาจอมราชันย์’ คือภาพเติมเต็มแห่งนิยาย ‘สามก๊ก’ แล้ว นิยาย ‘หงสาจอมราชันย์ ภาคพิเศษ’ ก็ต้องเป็น

‘เงา’ แห่งภาพที่จะช่วยเพิ่มแสงเงาให้ภาพเกิดมิติที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น”

แต่ก็ด้วยเหตุผลส่วนตัวบางประการ ทั้งตัวผมและสำนักพิมพ์ บุรพัตน์ จึงยังไม่บรรลู่โอกาสที่จะทำสัญญากับสำนักพิมพ์ ‘ตงลี’ เจ้าของลิขสิทธิ์จากไต้หวัน เพื่อเดินหน้าแปลนิยายเรื่องนี้ ผมเองก็เฝ้าใจจดใจจ่อว่าจะมีสำนักพิมพ์และนักแปลคนไหน ที่จับงานชิ้นนี้ไปแปลหรือไม่ ด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่ ‘ลึกลับย้อนแย้ง’ อย่างยิ่ง เพราะใจหนึ่งก็อยากให้นิยายเรื่องนี้ปรากฏเพื่อให้ผู้อ่านในเมืองไทยได้เติมเต็มมิติของทั้งหงสาจอมราชันย์และสามก๊ก อีกใจหนึ่งก็รู้สึกหวงแหน อยากเป็นผู้แปลเป็นภาษาไทยเสียเอง จนกระทั่งสบโอกาสได้พูดคุยกับคุณภานี ลอยเกตุ บรรณาธิการบริหารสำนักพิมพ์โพสท์บุ๊กส์ จึงได้ขอยุติว่า ‘หงสาจอมราชันย์ ภาคพิเศษ’ จะได้โอกาสที่จะเกิดมาในบรรณพิภพ ณ พ.ศ.นี้เอง

หลายคนอาจจะถามว่าแล้วคนที่ไม่เคยอ่าน ‘หงสาจอมราชันย์’ หรือไม่เคยอ่าน ‘สามก๊ก’ มาก่อนเลย จะอ่านรู้เรื่องหรือไม่ ก็ขอยกตัวอย่างเปรียบเทียบว่า หากการนำเสนอของภาพยนตร์นิยายวิทยาศาสตร์แนวแฟนตาซีคลาสสิกอย่าง ‘สตาร์วอร์ส’ ซึ่งไม่ได้เรียงเอพิโซดตามลำดับเหตุการณ์ หลายนๆ ท่านก็ยังคงรู้เรื่องฉันใด ผมก็เชื่อว่าการเริ่มต้นจาก ‘สามก๊ก’ สู่อ่าน ‘หงสาจอมราชันย์’ จนมาสู่อ่าน ‘หงสาจอมราชันย์ ภาคพิเศษ’ หรือจะย้อนศรในทางกลับกันไปมา ก็ไม่เป็นอุปสรรคต่อจินตนาการของท่านผู้อ่านเลย เพราะไม่ว่า ‘สามก๊ก’ หรือ ‘หงสาจอมราชันย์’ ก็ต่างมีจุดหนึ่งที่คล้ายคลึงกัน นั่นคือ ‘ยิ่งย้อนอ่านมาก จบเท่าไร ก็ยิ่งได้ความลึกซึ้งมากขึ้นเป็นเท่าทวี’ นั่นแล

ม. ประภา

กันยายน 2557

อรรถกถา

การดำเนินแผนมีสามประเภท

ประเภทแรก การดำเนินแผนทางเดียว ประเภทที่สอง การดำเนินแผนสองทาง ประเภทที่สาม คือการดำเนินแผนโต้ตอบเกาะเกี่ยวสัมพันธ์ไปมา

ที่ผ่านมาผมเอาแต่กัมหนังกัมตาสร้างสรรค์ “หงสาจอมราชันย์” เพียงลำพัง นั่นคือประเภทแรก

การได้รู้จัก “หวังอิซิง” ได้ยินเขานั่งวิเคราะห์เบื้องานและความหมายแฝงในผลงานของผมด้วยความตื่นเต้นร่าใจ และด้วยมุมมองแปลกๆ ที่ผมเองไม่เคยนึกถึงมาก่อน นั่นคือประเภทที่สอง

การได้มีโอกาสร่วมงานกับเขา เชิญเขามาเขียนนิยาย “หงสาจอมราชันย์” ภาคพิเศษ ถือเป็นประเภทที่สาม

แม้ว่าผมจะเป็นคนประเภทพยายามเลี้ยงที่จะพุดถึงผลงานของตนเองอย่างที่เคยเขียนหรือกล่าวไว้ แต่ผมก็ต้องยอมแหกกฎตัวเอง

สักครั้ง อาศัยหลักการวางแผนในผลงานของผม มาเป็นบทตั้งต้นในการชักนำสู่สิ่งที่ต้องการจะพูดถึง เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้รับรู้ถึงที่มาที่ไปของนิยายเล่มนี้

แม้ผมรู้จัก “หวังอี้ซิง” ได้ไม่นาน แต่ก็รู้สึกคุ้นเคยทันทีที่ได้พบ และพอได้รู้จักเขาเท่านั้น ผมก็ต้องประหลาดใจที่ได้พบคนที่เข้าถึงความคิดของผม ประหนึ่งก้าวเดินไปพร้อมกับผม ตอนนั้นผมถึงกับอึดร้อนในใจไม่ได้ว่า “ผีหลอก” หรือจะเป็นไปตามสำนวนที่ผมเคยใช้ ว่าเจ้าเด็กที่อายุน้อยกว่าผมรอบหนึ่งคนนี้ได้ก้าวเข้าสู่ขอบเขตแห่งความคิดของ “เงินเหมา” คนนี้ซะแล้วหรือ...

ผมเกือบจะนึกว่าตัวเองตกอยู่ในหนังแนว Cult Movie ที่เต็มไปด้วยการเสียดสีอย่างสุดซึ้งเสียด้วยซ้ำไป

เก้าปีมานี้ ผมดำเนินตามวิถีของนักเขียนนิยายภาพกับงาน “หงสาจอมราชันย์” มาโดยตลอด ทุกสิ้นปี เมื่อย้อนหันกลับมามองก็จะพบแค่ว่า หหมดไปอีกปีแล้วกับการก้มหน้าก้มต่านั่งเขียนและร่างภาพบนโต๊ะทำงาน โดยไม่ได้ทำอะไรอย่างอื่นเลย ผมเฝ้าบอากับตัวเองว่า ปีหน้าต้องเจียดเวลาไว้ลองทำอะไรใหม่ๆ บ้างนะ แต่แล้วสุดท้ายก็เข้าอีหรอบเดิม มุกใหม่? แนวคิดใหม่? ที่แวบขึ้นมา จำต้องถูกทิ้งด้วยเหตุผลประการเดียวคือ ไม่มีเวลาพอ

นิยาย “หงสาจอมราชันย์ ภาคพิเศษ” ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของแนวคิดดังกล่าว

ในระหว่างที่เขียนนิยายภาพ “หงสาจอมราชันย์” อยู่ นั้น ผมก็มักจะเกิดแนวคิดใหม่ๆ หรืออยากแทรกมุกที่แฝงด้วยความหมายเพิ่มลงไป แต่สุดท้ายก็เป็นเพราะเงื่อนไขของเวลาหรือหน้าหนังสือมีจำกัด จึงไม่อาจทำให้แรงบันดาลใจเชิงนามธรรมที่เกิดขึ้นกลายเป็นเนื้อหาบนหน้ากระดาษที่เป็นรูปธรรมได้ ผมवादมาเก้าปี เนื้อหาตาม

ห้องเรื่องก็เพิ่งผ่านไปเก้าปี กว่าเทพนักกรบลีไปจะสิ้นชื่อก็ปาเข้าไปเล่มที่ 32 แล้วยังมีอีกหลายศึกหลายเงื่อนงำที่ยังเขียนไม่ถึง แถมยังถูกคนอ่านบ่นมาตลอดว่าดำเนินเรื่องช้าเกินไป หากยังจะแทรกบรรดาไอเดียที่แวบขึ้นมาเข้าไปอีกละก็ กว่าที่จะถึงศึกอุ้งจ้งหยวน มิปาเข้าไปรุ่นหลานเหลนลื้อของผมเลยหรือ?

แทนที่จะให้แตกแขนงออกหน่อไป มีผู้ให้มันถูกบันทึกไว้ด้วยรูปแบบที่เหมาะสม แบบนั้นจะดีกว่าไหม?

นิยายภาพมีข้อจำกัดในตัวเอง จะต้องมีความเชื่อมโยงและมีจังหวะจะโคน ทำให้บางส่วนไม่อาจเข้าถึงและบางส่วนไม่อาจปลดปล่อยเนื้อหาได้อย่างเต็มพิกัด แต่ตัวหนังสือกลับแตกต่างกัน ตัวหนังสือเป็นสิ่งที่เปิดกว้างให้คนอ่านเข้าสู่มิติยิ่งใหญ่ไพศาลแห่งจินตนาการและความคิดอ่าน “หวังอิซิง” ไม่เพียงมีความนึกคิดใกล้เคียงกับผม เขาเข้าถึง “หงสาจอมราชันย์” ได้อย่างลึกซึ้ง และยังมีความสามารถอย่างยอดเยี่ยมทางการใช้ภาษาหากเทียบกับคนในยุคเดียวกัน เมื่อผมได้อ่านบทแรกอันบรรยายถึงฉากที่ “สุมาอี้” กับพวกพ้องยืนห้อมล้อมศีรษะของ “เตียวหุย” ที่วางอยู่บนถาด มันสมจริงเสียจนผมอดขนลุกชูด้วยความเย็นเยียบที่ผุดขึ้นมาจากก้นบึ้งของหัวใจไม่ได้ เป็นความรู้สึกที่คงอยู่เนิ่นนาน เขามีทุนในด้านภาษาสามารถใช้ตัวหนังสือบรรยายอย่างละเอียดลออ สมจริงจนทำให้ผมรู้สึกเหมือนหนึ่งอยู่ร่วมในเหตุการณ์นั้น ข้าใจยังร่างภาพบรรยากาศอันสมจริงตามไปด้วย หลังจากอ่านบทแรกจบลง ผมก็เริ่มมั่นใจว่า “หงสาจอมราชันย์ ภาคพิเศษ” ที่เฝ้ารอมานาน ได้พบพานนักเขียนผู้เหมาะสมที่จะเป็นผู้รังสรรค์งานชิ้นนี้แล้ว

หวังว่าทุกท่านจะชื่นชอบนิยาย “หงสาจอมราชันย์ ภาคพิเศษ” ขอให้นิยายเรื่องนี้ได้กลายเป็นนิยายภาคพิเศษที่ทรงคุณค่า ให้ความละเอียดประณีตนี้ช่วยเติมเต็มช่องว่างในเนื้อหาของนิยายภาพ หากผู้อ่านได้จับนิยายภาพมาอ่านทวนอีกครั้ง ก็ขอให้การอ่านนิยายเรื่องนี้ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าถึงตัวละครแต่ละคนที่นิยายภาพอาจจะยังไม่สามารถเข้าถึงความเป็นตัวตนของพวกเขาได้มากพอ ขอให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายเกิดการรับรู้อย่างรอบด้านมากยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณ

จาก “เงินเหมา” ผู้เขียนนิยายภาพ

“หงสาจอมราชันย์” ค.ศ. 2010

เกาทัณฑ์ข้างเร็นซ่อนสำนึกภาพ
วิหคทอตกายลงสู่กิ่งท้อ

ក្បួន ចម្រើន

ក្បួនដើម

សំណុំ 1

ខ្មែរ
(ខ្មែរក្រហម)

ตำราพิชัยยุทธ์ไชร์ เอยอ้างถึงวิธีการสร้างวีรบุรุษผู้กล้า ท่าน
ว่าการบรื้อยคน ชัยชนะมอบให้ขุนพล การศึกพันคน ชัยชนะยกให้
แม่ทัพ การสงครามนับหมื่น ชัยชนะอวยเกียรติยศแต่ผู้นำ
เช่นนั้นแล้ว วิธีแห่งการสร้างตัวตลกเล่า?

สู้ได้ แสร้งเป็นไม่สู้ มีปัญญา แสร้งเป็นฉลาดเฉลียว สุขุมร้อยเล่ห์
แสร้งเป็นคู่ความหยาบกร้าน...เช่นนั้นหรือ?

เปล่าเลย

วิถีแห่งการสร้างตัวตลกนั้น ท่านว่าไว้ประโยคเดียว

เพียงเขียนหน้าให้ลายก็พอ

บทที่ 1

ทฤษฎีการวางผังเมือง
และการใช้ที่ดิน
และการใช้ที่ดิน
และการใช้ที่ดิน

ผู้คนต่างเชื่อในความฝัน

ส่วนข้า้นั้น ไม่ได้ฝันมานานมากแล้ว

ครั้งหนึ่ง ในความฝันข้า มีใบหน้าที่คุณเคยปรากฏ ตามคำมั่นสัญญาอันยาวนานปานฝันที่ข้ากับเขาตกลงกันในวัยฉกรรจ์ เขากลับมาทวงคำมั่นด้วยการพาตัวข้าไป ในยามที่ชีวิตข้าขึ้นถึงจุดรุ่งโรจน์สูงสุด

เพียงแต่ ร่างมีดฆาตมีนาคูเงาอันโดดเดี่ยวนั้น ประกายไฟเจิดจ้าลามทุ่งอันแสนจะแสนตานั้น มันห่างหายไปจากความฝันเคยเสียแล้ว

บางครั้งข้าก็คิดว่า ความฝันของข้า ไขยุติลงแล้วหรือ?

ยุคสมัยตั้งความฝันที่เต็มไปด้วยเหล่าวีรชนยามวัยฉกรรจ์นั้น คล้ายดังเป็นเรื่องราวของชนรุ่นก่อนไปแล้ว

ยามนี้ข้าจึงได้รู้สึกเปลี่ยวเหงาเสียจนไม่อาจตัดใจกำจัดศัตรูได้

ซึ่งอันที่จริง ผู้คนที่หลงเหลืออยู่ก็มีไม่มาก หากจะบอกว่าเพื่อเป็นการถนอมชีวิตพวกมันแล้วไซ้ร้ มีผู้บอกว่าข้าไม่อาจทนความโดดเดี่ยววอดูร ที่จะกลายเป็นผู้หลงเหลือจากยุคสมัยอันเรื่อรอนนั้นต่างหาก

ใช้ชีวิตมาจนปุ่นนี้ ทุกแผนการล้วนคำนวณดี้น และมาถึงวัยนี้ จึงได้ตระหนักว่า ที่แท้แล้วศัตรูตัวจริงของพวกเรา ก็คือกาลเวลานั่นเอง

ช่างเป็นคำตอบที่ดูจะเป็นปรัชญาอันคร่ำครึ หากข้าได้ยินเข้า ตอนยังเป็นบุรุษหนุ่มที่กำลังฮึกเหิมละก็ ข้าจะต้องแค้นจนผูกแยะหยัน แต่เมื่อผ่านวันผันวัยมาถึงเพลานี้ ข้าก็คงต้องก้มหน้ายอมรับในสังกรรมหนึ่งเดียวของมัน

เมื่อคู่ต่อสู้ทั้งมวลล้วนแพ้พ่าย แต่หาได้พ่ายแพ้ต่อปัญญาและอุบายของข้า ทว่าต่างต้องศิโรราบให้กับวัยของตนเอง ให้กับสังขารที่ต้องเสื่อมโทรมลงตามธรรมชาติ ผู้ชนะโดยไม่ต้องรบ ผู้เป็นบุคคลที่หลงเหลืออย่างข้า แม้มีชีวิตต่อไปก็หาความหมายอันใดไม่พบเจอ

ล้วนผ่านไปแล้ว

ข้าหวนนึกถึงยุคสมัยที่ผ่านพ้นไป และถวิลหาตัวตนที่ยังเยาว์วัยของข้า ในความทรงจำของศัตรูเหล่านี้

ดีกสงัด ไร้แสงจันทร์รา สายลมหยุดนิ่ง พลอยทำให้เวียงวังที่ปิดกั้นด้วยประตูหะมีนต้องหนักอึ้งขึ้นอีกชั้น

เสียงฝีเท้าที่หนักหน่วงและเร่งรีบ ดังมาจากสวนลึกของช่องทางเดินที่ทอดไปไกล ภายในวังเป็นสถานที่ที่สลั้บซับซ้อน กลับเห็นได้ชัดว่าผู้มาเยือนมีความชำนาญเส้นทางอย่างยิ่ง ต่อให้ปิดตาลง

ก็รู้ว่าช่างเท้าก็ก้าวแล้วต้องเลียวซ้ายเลียวขวา ทะลุช่องประตูกลาง แล้วยังต้องเลียวลดไปตามเส้นทางใด ถึงจะมุ่งสู่จุดหมาย

พอได้ยินเสียงฝีเท้า ม่านตาของเหล่าเวรยามรายทางพลันหรือลงดุจตาแมว พวกมันเพ่งเล็งกลุ่มคนกลุ่มนี้ ขณะจะออกปากสอบถามนายกองซึ่งผ่านงานมานานกว่าก็จำแนกฐานะพิเศษของผู้นำกลุ่มออกได้ในทันที จึงสะกิดผู้ใต้บังคับบัญชาให้แสวงหาเป็นไม่รู้ไม่เห็นผู้มาเยือนไม่ได้อยู่ในชุดขุนนาง แต่กลับปรากฏภายในชุดสีดำหนาทึบ ก้าวเท้ารีบเร่งคล้ายไม่ต้องการให้ผู้ใดจดจำได้ เหล่าองครักษ์เวรยามพากันสะกดสายตา มือที่กำลังวาทวนด้ามยี่ภษ์ผ่นแรงลง ยืนนิ่งดุจรูปปั้นศิลา ตาจ้องตรงไปเบื้องหน้า ทำประหนึ่งว่าเหตุการณ์ที่ปรากฏอยู่นี้เป็นเรื่องปรกติสามัญ

พอเลียวลับมุมไป ผู้นำขบวนเหลียวหลังมอง ก่อนผ่นลมหายใจเบาๆ ในความมืด

เสียงฝีเท้ายิ่งไกลออกไป ในที่สุดก็หยุดลงหน้าห้องห้องหนึ่ง เด็กรับใช้ที่กำลังสับหงกอยู่พลันสะดุ้งรู้สึกถึงแวตาดุดันดุจสัตว์ร้ายที่กำลังถลึงจ้องมอง ตกใจจนแทบจะผลอริ้องออกมา เด็กรับใช้พยายามข่มใจให้เป็นปรกติ พยักหน้ารับเบาๆ ก่อนจะหันกลับไปเคาะประตู

“ใต้เท้าทรงราชเลขา มีทูตลับมาขอเข้าพบขอรับ”

เด็กรับใช้กระแอมสามครั้ง เป็นสัญญาณที่ผู้เป็นนายสั่งเอาไว้ว่า หากเป็นพวกมันมาก็ให้กระแอมสามครั้ง แต่หากเป็นกรณีที่ถูกบุคคลต้องสงสัยบีบบังคับให้เคาะประตู ก็ให้กระแอมเพียงครั้งเดียว

เด็กรับใช้ไม่ได้รู้จักพวกมันเลย รู้เพียงว่าทุกครั้งที่ถูกกลุ่มคนที่มาอย่างกะทันหันพวกนี้ปรากฏตัว ก็จะถูกเชิญเข้าห้องผู้เป็นนายเนิ่นนานกว่าจะจากไป แต่ที่แปลกคือ คนเหล่านี้ไม่เคยออกทางประตู ไม่ต้องส่งแขก แต่หายไปเฉยๆ วันรุ่งขึ้นเมื่อถึงเวลาจัดน้ำล้างหน้าให้นาย

ท่าน คนเหล่านี้ก็ไม่อยู่แล้ว

ใครจะไปรู้ได้ว่าพวกมันเป็นใคร

เด็กรับใช้รู้เพียงว่า ทุกครั้งที่พวกเขา มา ทางที่ดีที่สุดคือถอย
กายไปให้ไกลหลบหน้าไปให้พ้น จะได้ไม่เป็นอย่าง “เสี้ยวซวง” ที่อยู่
ใกล้เกินไป บังเอิญได้ยินหรือถูกระแวงว่าได้ยินบางสิ่ง ทำให้มีอันต้อง
อันตรายหายสาบสูญไปอย่างกะทันหัน

พ่อบ้านบอกว่าเขากลับไปเยี่ยมญาติที่บ้านเกิด แต่เด็กรับใช้
ผู้นี้สนิทกับเสี้ยวซวง ทั้งสองแทบจะเข้าวังมาพร้อมกัน เขารู้ดีว่า
เสี้ยวซวงก็เป็นเด็กกำพร้าเช่นเดียวกับตน ไม่มีญาติที่ไหนให้กลับไป
เยี่ยมสักคนเดียว

เด็กรับใช้เอาแต่ก้มหน้า ไม่กล้าแม้จะเงยขึ้นเพียงนิด เขารู้ดี
ว่าการเป็นบ่าว บางคราต้องทำเป็นหูหนวกตาบอดไว้จะดีกว่า

“โหลกๆ...” หนึ่งในกลุ่มคนเหล่านี้เอาแต่ไอ เสียงโอบงบอก
ถึงร่างกายที่อ่อนแอ

บางที่เขาจะรู้ว่าเด็กรับใช้กำลังคิดอะไร แวดตาจึงกลับคืนสู่
ความคมกล้า สะกดจ้องศีรษะของเด็กรับใช้ที่เอาแต่ย่นก้มหน้า

“คน...คนผู้นี้ น่ากลัวจริงๆ รวากับว่า...อ่านความคิดของข้าได้
ทุกคำ?” ช่วงขณะหนึ่ง เด็กรับใช้รู้สึกคล้ายมีเลือดไหลนองจากศีรษะ
แตก เขากัดริมฝีปากแน่นจนใบหูพลอยแดงกำ เหงื่อเริ่มผุดพราย ใจ
เฝ้าภาวนาให้สถานการณ์ไม่เป็นสุขนี้ผ่านพ้นไปโดยไว

ชั่วครู่ เสียงหนักแน่นเปี่ยมอำนาจของใต้เท้าก็ดังมาจากหลัง
ประตู “รีบเชิญ”

เด็กรับใช้ผ่อนลมหายใจ เปิดประตูออกพลางกล่าว “เชิญทุก
ท่าน”

เสียงประตูออกอดแอต หนึ่งในกลุ่มผู้มาเยือนหับประตูไว้แน่น

รอเมื่อเด็กรับใช้ไปไกลแล้วจึงเดินสำรวจรอบห้องหนึ่งรอบ

“อย่าห่วงเลย ตัวเรือดเฒ่า” รองราชเลขาบุรุษวัยกลางคนที่เด็กรับใช้เรียกขานเมื่อครู่หนึ่งเอกเขนกบนตั่ง มือซ้ายนวดต้นคอตนเองเบาๆ มือขวาสะบัดไปมา “ปวดไหล่เหลือเกิน...ว่าไปเถอะ”

เมื่อแน่ชัดว่าปลอดภัยแล้ว ‘กาگوی’ ก็ปล่อยลมหายใจเฮือกใหญ่ ปลดหน้ากากออก คุกเข่าลงเบี่ยงหน้าไต้เท้า เผยให้เห็นวัตถุหนึ่งในห่อผ้า

“กงจื้อรอง นี่คือน้ำที่ ‘ซุนกวน’ ฝากมาเป็น...ของที่ระลึก” ดวงตาของกาگویกะพริบถี่ๆ คล้ายพยายามค้นหาถ้อยคำที่เหมาะสมจากกลางอากาศ “อืม...”

“ของที่ระลึก?” ‘สุมาอี้’ ซึ่งเอาแต่ทำคางพยายามทบทวนหาความหมายของเนื้อหาในความฝันที่ไม่ได้ฝันเมื่อครู่ พอได้ยินคำว่า “ของที่ระลึก” เท่านั้น ตาก็เบิกกว้างคล้ายคาดคิดออกแต่แรกว่ามีอะไรอยู่ในห่อผ้า แต่ก็ยังคงตะลึงกับถ้อยคำที่ ‘ซุนกวน’ ฝากถ่ายทอดมารวมทั้งรูปแบบของการบรรจุกีบห่อ

“ขอรับ ทางสกุลซุนแจ้งว่า มันเป็นของที่ระลึก...ทำนองยืมบุปผาบูชาพระ”

“คำว่ายืมบุปผาบูชาพระอันยอดเยี่ยม” ตาจ้องศีรษะที่เห็นรางๆ ในห่อผ้า สีหน้าเรียบเฉยของสุมาอี้ปรากฏรอยยิ้มที่มุมปาก “ซุนกวนผู้นี้ นับวันยิ่งน่าเอ็นดู ไม่นี่...นับว่ามีคามหมายยิ่ง แทบจะทำให้ข้าต้องระลึกนึกถึงสหายเก่าที่เป็นแนวร่วม...แต่สหายที่ขึ้นชื่อว่าจะไม่เชื่อมสายสัมพันธ์ส่วนตัวกับทุกคนผู้นี้ ไม่น่าจะไปเกี่ยวโยงกับซุนกวนได้แน่นอน”

“กงจื้อรอง สหายผู้นั้นคือ...” กาگویขมวดคิ้ว “ผู้อยู่ในราชสำนัก...”

“เพียงแต่ สหายผู้นี้...นับแต่ปฐมฮ่องเต้ก่อตั้งราชวงศ์ใหม่เป็น

ต้นมา และเขาได้รับการแต่งตั้งเป็นสมุหกลาโหมแล้ว ก็ไม่เคยใช้ไม้นี้
อีกเลย” สุมาอี้ลูบต้นคอ “ข้าเองก็คิดถึงนัก ตำนานมากมายที่สร้าง
ขึ้นโดยพิชัยยุทธทมิฬเมื่อครั้งนั้น พิสดารสามผู้อาศัยกำลังพลเพียง
หนึ่งส่วน เริ่มจากล้ม ‘ลิฉุย’ ตามด้วยการโค่น ‘ลิโป้’ จนแตกพ่าย”
“ผู้นั้นคือ...กาเซียง ไต้เท้ากา?”

“**จึงเคอือบสังหารจีนซี กงจื้อถวยเคียร**” รอยยิ้มจากมุม
ปากสุมาอี้หลุบหายจมลงสู่กันบั้งสีดำทมิฬอย่างรวดเร็ว “हीं...พิสดาร
สาม ฉายานี้ในยุคนี้ มันกลายเป็นวัตถุโบราณฝุ่นเกาะกรังในวังหลวง
ของราชวงศ์ก่อนไปแล้ว ตอนนี้อยู่คนรู้จักเพียง องคมนตรี สมุหกลาโหม
แซ่กา ผู้ใดยังจะมาจำฉายาอันดับสามแห่งแปดพิสดาร ผู้ริเริ่มพิชัยยุทธ
ทมิฬอีกเล่า?”

สุมาอี้เป่าเทียนเล่มที่ใกล้หมดจนดับลง ย้ายเชิงเทียนที่สุ่มด้วย
ไข่อ้อมไปอีกทาง เปลี่ยนเทียนไขเล่มใหม่ จุดไฟ พริบตานัน ห้องทั้ง
ห้องก็พลันสว่างจ้า

“ล้วนผ่านไปแล้ว” สุมาอี้ชี้ไปได้เพียง “คนที่เดินอยู่กลางแดด
ได้ตะเอากระโถนเข้าไปได้เที่ยงนานแล้ว ใครบ้างจะยังเก็บความ
ทรงจำสกปรกมีดมนนั้นอีก? และพึงรู้ไว้ด้วย ว่าคนที่มักตายอย่าง
ไม่รู้เนื้อรู้ตัว ก็คือคนที่ชอบสะกิดบาดแผล รื้อฟื้นเอากระโถนที่ผู้อื่น
อุตสำหรับเก็บซ่อนไว้ออกมาตะคกว่านั้นเอง”

กาгүйกลืนน้ำลายเอือก ไม่กล้าขานรับ เขารู้ว่าคำที่กงจื้อรอง
พูดมานั้นมีนัยแฝงเร้นอยู่

“ตัวเรือดเผ่า ศีระษะนี้ เจ้าตรวจสอบมาหรือยัง?” สุมาอี้เดิน
เข้าไปใกล้ศีระษะพลางสำรวจไปมา

“ขอรับ ข้าน้อยตรวจสอบด้วยตนเอง และได้สอบปากคำทั้ง
ฮอมเกียงและเตียวตัดที่นำศีระษะไปสวามิภักดิ์ต่อสกุลซุนมาแล้ว

พบว่ารายละเอียดไม่ผิดพลาดแน่ ศีรษะนี้...มันเป็นของ...”

ในหมู่ทุตปิดหน้าต่างที่รวมทางมาและไม่เคยเอ่ยปากคนหนึ่ง จู่ๆ ก็ตัวสั่นเต็ม ใจขึ้นเสียงดัง

สุมาอี้จ้องหน้ามันทีหนึ่ง ก่อนจะช่วยพูดต่อ “มันเป็นศีรษะของ...เตียวหุย”

ศีรษะของเตียวหุย

เขาผู้เคยปลิดศีรษะขุนพลท่ามกลางทัพนับหมื่นพันอย่างง่ายดาย ดูจลั้วงของในถุงย่าม บัดนี้ศีรษะตนกลับตกดิน อย่างแฝงไว้ด้วยปริศนา อันยากจะเชื่อได้ และกำลังถูกจัดวางบนโต๊ะเหลี่ยมที่เลอะเลือนด้วยคราบน้ำตาลาเทียน

ศีรษะที่เห็นอยู่เบื้องหน้า ผมเผ้ารุงรัง มองดูให้ตี ผมขาวดูจะมากยิ่งขึ้นกว่าผมดำ ศีรษะที่บวมอืดเล็กน้อยแม้ไม่เหมือนก่อน แต่หัวคิ้วที่ไร้เส้นขนยังคงฉายแววความแก่ล้าวกล้ำเช่นเมื่อคราวที่ยังชีพ ตามรายงานแจ้งว่าศีรษะถูกตัดออกในขณะหลับไหล แต่เมื่อพิศดูจากระดับกระเซิงของเส้นผม และร่องรอยสีหน้าถลึงตาแสดะยืมแล้ว กลับเหมือนว่าความจริงจะเป็นอีกอย่าง

สุมาอี้วิเคราะห์อยู่ในใจ สายตาจ้องไปหน้าขาวซีดเกลี้ยงเกลาที่อยู่เบื้องหน้า เกิดความรู้สึกคล้ายขาดอะไรไปบางอย่าง เขาอธิบายไม่ถูก ว่าเป็นเพราะผู้เป็นพยานรู้เห็นในยุคสมัยแห่งความรุ่งโรจน์ดุจดาราพร่างพรายนั่นลดน้อยไปอีกคน หรือเป็นเพราะรู้สึกอาลัยแทนอดีตสหายที่ต้องสูญเสียพี่น้องร่วมเป็นร่วมตายมานานปีไปเช่นนี้

คนผู้นั้น ไม่รู้ว่าตอนนี้เป็นเช่นไร?

ทั้งที่ไม่ได้พบปะกันมานานปี แต่ก็มักพบเจอในความฝันอยู่เสมอ ทั้งรูปทั้งเสียงยังคงเดิม...แล้วกันไปเถอะ ขึ้นนึกต่อไปอีก คงแยกความฝันกับความจริงไม่ออกเป็นแน่แท้ เพื่อสลัดความรู้สึกมายานี้ไป สุม่าอี้ยึดตัวบิดเอว ตะโกนไปทางประตู “ใครก็ได้ นำเครื่องประทีนโคมของสุหยินมาให้ที”

ตะโกนไปหลายครา เพิ่งจะมีเสียงฝีเท้าลนลานรีบเร่งวิ่งมาถึงหน้าประตู

“ได้เท้า...” เด็กรับใช้หน้าตาดีนั้น หอบหายใจไม่หยุด

“มีคำสั่งประการใดหรือขอรับ...นายท่าน?”

“เอาเครื่องประทีนโคมของสุหยินมาให้ข้า”

“อะ...อะไรนะขอรับ?”

ไม่เพียงเด็กรับใช้ ผู้คนทั้งหมดในห้องต่างจ้องมองสุม่าอี้ยด้วยความสงสัย

“มองอะไร?” สุม่าอี้ยยังคงสีหน้าดังเดิม พลังว่าต่อ “เรือดเผ่ารีบหนีให้ข้าเดี๋ยวนี้”

ทุกคนสับสนกัน ยิ่งสงสัยเป็นการใหญ่

ผ่านไปชั่วเวลาจิบน้ำชาถ้วยหนึ่ง

สุม่าอี้ยถือพุ่กัน แต่มหึมเบาๆ จรดลงไปด้วยท่วงท่าที่ตั้งใจและขริมขลังยิ่ง

บนใบหน้าที่เต็มไปด้วยริ้วรอยพาดไปมาที่ไม่มีใครรู้ว่าเป็นรอยแผลเป็นจากคมอาวุธหรือผลจากการไร้ความปรานีของกาลเวลา หลังจากดูดซับน้ำหมึกและแต่งแต้มด้วยเครื่องประทีนโคมเข้า ก็พลันมีชีวิตชีวาขึ้น

ถูกแล้ว เริ่มจากเส้นตรงเป็นลำไผ่จากปลายพุ่กันที่ลากจากหน้าผากจรดปลายจมูก กับจุดแต้มเกือบกลมดุจปีกคู่ล่างของผีเสื้อ

บริเวณเหนือคิ้วทั้งสอง ตามด้วยกลีบบุปผาสองกลีบที่ลากต่อจาก
เส้นกลางคกลมดวงตา และลากจากริมฝีปากบนตัวขึ้นเหนือมุมปาก
ทั้งสองข้าง ก่อนจะลากลงใต้คาง ออกมาเป็นตัวอักษรจีนคล้ายคำ
ว่า ‘H’ (ภูเขา)

เหนือภูเขายังมีภูเขา

สูมาอีเพิ่งจะตระหนักยามนี้เอง ว่าถ้าพินิจให้ดี บนใบหน้านี้
ดูคล้ายตัวอักษร ‘H’ (ออก หรือ เหนือล้ำ)

แต่ไม่รู้ว่า เป็น ‘ล้ำ’ ที่หมายถึงล้ำเลิศเกินคน หรือ ‘ออก’ ที่
หมายถึงเข้าออกขอบเขตนรกกันแน่?

จนกระทั่งลวดลายดุจผีเสื้อสีดำกลับคืนมาบนใบหน้า เตียวหุย
ที่เราคุ้นเคยถึงได้คืนโฉมมาอย่างแท้จริง

หลังจากแค้นสองจุดที่เหนือคิ้ว สูมาอีถึงกับถือพู่กันค้ำ ถอย
หลังไปสองก้าวอย่างไม่รู้ตัว

ดูดังวาดมังกรแค้นดวงตา เตียวหุย ณ เบื้องหน้า นำตื่นตะลึง
เพราะเหมือนประหนึ่งจะพินขึ้นมาได้ตลอดเวลา คล้ายกับว่าอีกเดี๋ยว
จะเปล่งเสียงตวาดลั่นทำลายความสงบ พร้อมพู่ร่างกายำทะลุบาน
ประตูเข้ามา ศีรษะรวมกับร่างเป็นหนึ่งเดียว จากนั้นคว้าทวนอสรพิษ
พบคนเป็นแหง ระบายความคลุ้มคลั่งในการล้างสังหารดุจลวงของ
ในฤงยามเชกเช่นกาลก่อน

ทุกผู้คนในห้อง ไม่มีใครที่ไม่แตกตื่นเพราะใบหน้าหลังแต่งโฉม
กลับคืนสู่ความคุ้นเคย สู่ความสมจริงอะไรเช่นนั้น

ด้านหนึ่ง ทั้งยินดีที่แต่งโฉมแล้วยืนยันได้ว่าเป็นตัวจริง อีกด้าน
หนึ่ง ก็กลับอาลัยเพราะการยืนยันตัวตนนั้น

ศีระชะเตียวหุยที่ตั้งอยู่บนโต๊ะ ยังคงเปี่ยมด้วยชีวิตชีวา ผู้คนต่างก้มเศียร คอยสังเกตุใบหน้าที่คุณคล้ายยิ้มไม่ยิ้มนี้ ใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ความบ้ำคั่งในโลหค้ำ จนกลายเป็นอารมณ์รันทดที่ซบซ้อนสับสน

การจากไปของท่าน เป็นเพราะโลกยุคนี้มันเล็กบ้ำคั่งเสียแล้ว การดำรงอยู่ของท่านจึงไร้ความจำเป็น หรือเป็นเพราะโลกมันทวี่ความบ้ำคั่งมากยิ่งขึ้น ยิ่งตกต่ำลง จนทำให้สัญลัษณ์แห่งความคลุ้มคลั่งอย่างท่าน ต้องกลายเป็นสิ่งตกยุคพ้นสมัยไป?

เพื่อปิดเปาบบรรยากาศที่แผ่ด้วยกลิ่นอายภูตผีปีศาจ ณ ขณะนี้ กากุ่ยถอยหลบเข้ามามหนึ่ง คว้ภาตทองแดงจากใต้เตียงออกมาแล้ว ก่อไฟส่องแสงสว่างเจิดจ้าขึ้น ผู้คนพลอยขยับตามเปลวไฟ แล้วก็กลับคืนสู่ปรกติ เพียงแต่เงาของทุกคนที่รายล้อมกระจายไปรอบทิศนั้น ปรากฏเป็นภาพเงาที่บ้างวูบไหว บ้างคล้ายแยกเขี้ยวทางกรงเล็บ ตรงข้ามกับเจ้าของเงาที่สงบนิ่งเงียบอย่างสิ้นเชิง

ผู้ใกล้ไฟยอมอบอ้าว สุม่าอ้เซ็ดเหงื่อตามต้นคอเบาๆ สืบเท้าเดินไปที่หน้าต่างแล้วเปิดออก

สายลมราตรีโชยพัดมาเอื่อยๆ ช่วยลดทอนบรรยากาศอึมครึมในห้องให้หายไปกว่าครึ่ง

แขนมองท้องฟ้ายามราตรีที่ไร้เมฆไร้จันทร์ สุม่าอ้อดไม่ได้ ต้องรำพึงออกมาแผ่วเบา

“คนแซ่เตียว บอกข้าที่...”

ดาวดวงหนึ่งร่วงลงกลางราตรีอันมืดมิด

“...ค้ำนี้เป็นค้ำคีนใด?”

ค้ำนี้เป็นค้ำคีนใด?

กาลนี้เป็นปีที่สองของรัชศกชิงชอแห่งวูยก๊ก ส่วนเล่าปี่สถาปนาตนเป็นฮ่องเต้ ณ เซงโต่ ยุคสามก๊กเริ่มต้นอย่างเป็นทางการ ปฐมกษัตริย์โจโฉสวรรคตเมื่อปีกลาย กงจื้อฝีขึ้นสืบบัลลังก์ ราชวงศ์ฮั่นที่ยืดยาวนานปีสิ้นสุดอายุขัยลงอย่างเป็นทางการ วีรชนผู้กล้าในยุคสมัยนั้นต่างพากันอำลาจากโลกนี้ไปคนแล้วคนเล่า

ห่างจากเจี้ยนอันศกอันเจริญรุ่งเรืองและเต็มไปด้วยยอดคนทั่วหัวล้าถึงสองทศวรรษเศษแล้ว

เริ่มจากสิบชั้นที่ปวนราชสำนัก ต่อด้วยกสิยุคแห่งโจรโพกผ้าเหลือง ตังโตะยี่ดครองอำนาจ ทัพทวนตงรวมพลใต้เมือง ต่อมา ลิโป้แพ้พ่ายสิ้นชื่อ แปดพิสดารแยกขั้ว สกุกซุนครองกังตั้ง ตี๊กแห่งกัวต่อสงครามเซ็กเพ็ก...จนบัดนี้ ผ่านมาหลายสิบปีแล้วอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว

เพียงแต่ ยุคสมัยที่เลือดระอุตั้งผืนในใจของผู้หลงเหลือจำนวนเพียงน้อยนี้ กลับเป็นเวทีการแสดงที่ก่อตัวขึ้นจากเลือดเนื้อของหมื่นพันศพที่ตายเพราะถูกบังคับให้ต่อสู้และเผชิญกับความหิวโหย ในขณะที่เหล่าขุนพลซึ่งผมบนศีรษะเริ่มหงอกขาวแล้วกำลังรำลึกอดีตอันแสนงดงามนั้น ในสายตาของราษฎรที่เหลือรอดมาในยามนี้ กลับมองยุคสมัยเดียวกันด้วยความรู้สึกที่ไม่อยากจะหวนกลับไปนึกถึง มันเป็นภาพของยุคแห่งความคลุ้มคลั่ง การปล้นชิง การหลอกลวงและการทำร้ายกันและกันอย่างไร้คุณธรรม

อาจบางที นี่แหละคือความต่างระหว่างผู้กล้ากับสามัญชน

ผู้กล้ารำลึกอดีต สามัญชนโหยหาอนาคต

แม้ยังมีสงครามหลงเหลือ แต่เมื่อเทียบกับยุคสมัยที่บ้าคลั่งยุคที่ชีวิตไร้ค่าต้องตกเป็นเหยื่อหลอกใช้โดยเหล่าขุนศึกนั้น ก็นับว่าสันติสุขกว่ามากนัก

มิน่าเล่า คนในห้องที่ต่างเคยผ่านชีวิตบนความกังวล ทุกข์เข็ญ

และอันตรายทุกผีก้าว จึงได้รู้สึกวโลกลในเวลานี้ มันช่างจี๊ดขีด ราง
เลื่อนกระไรเช่นนั้น

“คนแซ่เตี่ยว...” มือสูมาอึดือพัดชนนกดำ ตาจ้องดาวทอดถอน
ใจ “บอกข้าที คำนี้เป็นคำคินใด?”

ในห้องยังคงเงียบสงบ มีเพียงเสียงลมเบาๆ ที่ลอดผ่านลูกกรง
หน้าต่าง บานหน้าต่างส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดๆ คล้ายเสียงซอโศก ลากเอา
จิตใจของผู้คนให้พลอยตึงเครียดไปด้วย

“...คำนี้เป็นคินข้างขึ้น”

ทุกคนต่างชนหัวลุก พวกกันมองไปยังศิระระบนโต๊ะอย่างรวดเร็ว
เตี่ยวหุยบนโต๊ะ ยังคงรอยยิ้มบ้าคลั่ง เย้ยหยันความตระหนก
ของทุกคนที่อยู่เบื้องหน้า

“เมื่อเป็นข้างขึ้น ไฉนจึงไร้จันทร์?” ในห้องมีเพียงสูมาอึดือเดียว
ที่สีหน้ายังไม่แปรเปลี่ยน คล้ายไม่รู้สึกระหลาดใจกับเสียงขานตอบนี้
เลย “ในเมื่อป่วยหนัก ไฉนถึงไม่ร้องอยู่ที่เนินหยงชิว กลับแอบมาที่นี้
เพียงลำพัง?”

ท่ามกลางเสียงไอ คนผู้หนึ่งในขบวนที่ร่วมทางมา ปลดผ้าปิด
หน้าออก เผยให้เห็นถึงเส้นผมสีดำดอกเลา รวมทั้งรอยแผลเป็นบนขมับ
ซ้ายขวาที่สีจางลงเพราะกาลเวลา

แม้คนผู้นี้จะเลยวัยฉกรรจ์ แต่รอยแผลเป็นสองสายที่จางลง
ตามกาลนี้ ยังเพียงพอที่จะสะท้านได้ห้ำหั่น ยามนี้เหล่าไพร่พลของ
กั๋งตั้ง ยังพากันกล่าวขานถึงตำนานสงครามที่คนผู้นี้เคยนำทหาร
แปดร้อยนายตีฝ่าทัพหนี่หมื่น แทบจะจับตัวขุนกวนเป็นเชลยศึกได้
ในครั้งกระนั้น

‘เตี่ยวเล็ก’ ลูบรอยแผลเป็นที่ฝังลึกหลายชั้น พลันนึกถึงคน
ผู้หนึ่ง

“ได้เท่า ข้ามาเพื่อยืนยันว่าจิตรกรที่ข้าเคยรู้จักผู้นั้น ไซ้จากไปโดยไม่บอกกล่าวสักคำเลยจริงหรือไม่”

“เดียวเดียวเอยเดียวเดียว...” สุมาอี้เดินไปเบื้องหน้าเดียวเดียว “...เจ้าว่า ไม้นี้ของสกุลซุน ไซ้จะเหมือนกับนายเก่าของเจ้า **จงใจปล่อยให้ผู้อื่นล่วงรู้ก้าวถัดไปของเขาหรือเปล่า?**”

“ไซ้ลกๆ...” เดียวเดียวไอรุนแรงขึ้น ไอแต่ละคร้ง ผมเผ้าบนศีรษะล้วนสั้นไหวไปพร้อมกับรอยแผลเป็นสะท้อนขวัญบนใบหน้าทั้งสองสาย สั้นไหวจนดูตั้งต้นไม้สลัดใบ

“ได้เท่า...ความทรงจำในอดีต ไซ้ลกๆ...เลื่อนรางไปนานแล้ว ไซ้ลกๆ...”

“จั้นหรือ” สุมาอี้ตบไหล่เดียวเดียว

“หากว่าซุนกวนจงใจให้เล่าปี่รู้ว่าศิระระน้องสามของเขาอยู่ที่พวกเรา ดั่งนั้นแล้ว ฝ่ายเราที่รู้ก้าวนี้ของสกุลซุน จะสามารถคาดเดาก้าวถัดไปของมัน รวมทั้งก้าวถัดไปของผู้เตรียมซุงดักล้างแค้นอย่างเล่าปี่ได้หรือไม่?”

พร้อมกับเสียงไอที่ยังไม่หยุด สุมาอี้ยังคงพูดต่อ “เล่าปี่ได้ชื่อว่าเป็นผู้มีคุณธรรมมาโดยตลอด จะยังคงเดินหน้าเคลื่อนไพร่พลเข้าตีง่อกก็เพื่อล้างแค้นให้กวนอู่น้องรอง หรือจะฉนีกกำลังกับสกุลซุน **เล่นบทเช็กเพ็กอีกรอบ** เพื่อมากำจัด ‘ผู้บงการเบื้องหลัง’ การสังหารเดียวหุยน้องสามอย่างโอ้อ่าผ่าเผย”

“ฮ่องเต้คงใหม่เพิ่งขึ้นครองบัลลังก์ ราชสำนักยังไม่มั่นคง เพิ่งจะสยบการแก่งแย่งภายในของเหล่าขุนนางลงได้ไม่นาน นับเป็นเวลาลงมือที่เหมาะสมยิ่งนัก” อีกผู้หนึ่งที่สวมหมวกสานปิดหน้าอยู่นิ่งๆ มาตลอด พลันส่งเสียง “หน้าข้าใจโง่ที่ทั้งซุนและเล่ากริ่งเกรงที่สุด ก็ไม่อยู่แล้ว...”

“เหตุผลนี้ข้าก็รู้ ชุณหทวนที่เคยติดตามฝึกฝนกับข้า เขาก็ย่อมรู้”
สุมาอ้อกล่าว

“แต่ว่า...” กากุ่ยลอบหนวดตัวเองเบาๆ “กงจื่อรอง ความหมายของท่านคือ...เดี๋ยวตัดกับฮอมเกียงนั้น ที่แท้เป็น...”

“มือสังหาร” นำเสียงของเตียวเลี้ยวหนักแน่น

“สามัญสำนึกบอกข้าว่า พวกมันต้องมีที่มาแบบเดียวกับข้า”

“มีหลักการหนึ่งที่น่าแล้วไม่มีใครพูดถึง” สองมือสุมาอ้อไพล่หลัง

“การดำเนินแผนมีสามประเภท หนึ่งคือดำเนินแผนทิศทางเดียว สองคือดำเนินแผนไปมาสองทาง...”

พอได้ยินหลักการดำเนินแผนที่คุ้นเคยมานานนี้ ผู้คนในห้องอดเสียวสันหลังไม่ได้

“ทว่า นี่จะเป็นแผนทิศทางเดียวของสกุลชุน หรือจะเป็นแผนสองทิศทางที่ร่วมมือกับเล่าปี่กันแน่? ความตายของเตียวหุย เป็นจุดจบอันเป็นผลจากอายุขัยที่ไม่ละเว้นใคร หรือจะเป็นแผนกงจื่อถวายเป็นที่เหนือคาด เป็นการคืนรินเดิมพันก่อนตายของมังกรหลับผู้เกยน้ำตื่น ภายหลังจากสกุลเล่าสูญเสียทั้งกวนอูและที่มั่นสำคัญอย่างเก็งจิว?”
สุมาอ้อยิ่งพูดยิ่งมีพลัง แววดากลับคืนสู่ประกายที่ห่างหายไปนาน แม้จะพยายามสะกด ก็ยังยากที่จะบดบังจิตอันคมกล้าที่กำลังลึกลงโลดเต้นตัว “อย่างไรเสีย ผู้ครองตำแหน่งอุปราช ณ เมืองเซงโตในขณะนี้ ก็คือพิสดารเจ็ด ผู้เป็นศิษย์ร่วมสำนักคันฉ่องวาริ สำนักเดียวกับกาเซียงศิษย์พี่สาม”

อา นับแต่ครั้งพบพานในค่ายพันธมิตรกวนตงเมื่อปีนั้น ‘ข้า คำนวณ ท่านเหล่าไม้’ จนขณะนี้กี่ขวบปีแล้ว?

ตอนนั้นเองที่ผู้คนในห้องต่างพากันนั่งงันและใช้ความคิด

บ้างก้มหน้าเดินซำๆ คล้ายอาศัยจังหวะก้าวเท้า คิดคำนวณ

จังหวัดของอีกฝ่าย รวมกระทั่งก้าวถัดไป
เนิ่นนานผ่านไป แม้แต่เตียวเลี้ยวก็เริ่มก้าวเดิน
เขาเดินไปหน้าโต๊ะ ประคองศีรษะเตียวหุยขึ้นมาพินิจอย่าง
ถ่วงถ่วง

นับแต่ครั้งพบกันที่เฮาโลก้วน (ด่านกักพยัคฆ์) เป็นต้นมา บุคคล
ผู้นี้ ต้องนับเป็นผู้รู้ใจเขาที่สุดรองจากลิโป้

ผิดกับกวนอู เตียวเลี้ยวยังคงรู้สึกแปลกหน้า ยากจะสนิทชิด
ใกล้ กวนอูกับลิโป้เป็นเสมือนความคงอยู่คนละด้าน แม้ต่างก็ยิ่งใหญ่
และเมื่อใดที่เตียวเลี้ยวบังเกิดความรู้สึกชื่นชมนับถือกวนอูขึ้นมา ในใจ
ก็จะมีเสียงดังกึกก้องของลิโป้ ก่นดาเขาว่าไหนถึงกล้าไปยอมรับบุคคล
ที่แตกต่างกับเขาอย่างชัดเจนเช่นนี้

“เตียวเลี้ยวเอ๋ยเตียวเลี้ยว ข้าไม่ถือโทษที่เจ้าไม่ตามข้าไป แต่
ทำไมเจ้าถึงต้องไปตีกับเจ้าไม้ผู้ที่มีแต่คำว่าคุณธรรมเต็มปากเช่นนี้?
เจ้าลืมนบุญคุณที่ข้าชุบเลี้ยงพุ่มพุกเจ้าแล้วหรือ? เจ้าลืมน้ำมันที่เจ้า
เคยมีต่อข้าแล้วหรือ? เจ้าเคยกล่าวไว้ว่าจะร่วมเป็นร่วมตายกับเหล่า
พี่น้อง เหนือหอบไปหมิ่นเมื่อครั้งนำท่อมศพเจิ้งนอง ไฉนเหล่าพี่น้อง
ล่วงหน้านานแล้ว เจ้ายังไม่ตามมาสมทบเสียที? ยามนี้เจ้าก้าว
หน้าในยศถาถึงไหนแล้ว? ขุนพลทัพหน้า? พระยาผู้หลง? ยินดีด้วย
ผู้ตรวจการชีวิตต่ำต้อยอย่างข้า ขออวยพรท่าน...”

นึกไปถึงตรงนี้ เสียงโอของเตียวเลี้ยวก็ยิ่งรุนแรงขึ้น

นี้อาจเป็นกรรมสนอง ยามอวสานของลิโป้ ข้ายืนอยู่ข้างๆ เขา
แต่กลับไม่เคยเข้าใจเลยว่าโรคปวดหัวที่เป็นที่มาแห่งการตัดสินใจ
ผิดพลาดหลายๆ ครั้งของเขามีต้นตอมาอย่างไร ไม่นึกเลย ยามนี้
ผู้มาถึงปลายทางอย่างข้า นับตั้งแต่กลับมาจากกังตั้งก็เริ่มปวดหัวขึ้น
เช่นกัน

นี่...คือโทษทัณฑ์ที่ท่านมอบให้ข้าหรือ? ข้าจักต้องเดินตามรอยเท้าเดียวหุยเพราะโรคนี้หรืออย่างไร?

เดียวเดียวซึ่งไออย่างหนักจนต้องยันตัวกับโต๊ะ มือกำผ้าที่ห่อศิระษะจนแน่น ปวดหัวปานจะปริแตก คล้ายสัมผัสเสียงของนายเก่ากำลังจะแหวกร่างกายออกมา เขาคว้าผ้าผืนนั้นมาปิดปาก หมายถึงบดบังสภาพอ่อนแอของเทพนักรบแห่งหีบป่า เมื่อการไอสิ้นสุด คลี่ผ้าออกจึงได้พบว่ามิคราบโลหิตติดเต็มบนผืนผ้า

สูมาอู้เห็นเข้าจึงรีบชิงผืนผ้ามาพร้อมกับศิระษะของเดียวหุย จากนั้นเอาผืนผ้าคลุมศิระษะไว้ จนปรากฏรอยหมึกซึมทาบบนภาพประหลาดขึ้น จากนั้นจึงค่อยคลี่ผ้าออกอีกครั้ง

พริบตานี้ บังเกิดลมกระโชก พัดเอาฝุ่นในถาดทองแดงลูกไซจนจนแตกเสียงเบรียะๆ ได้แสงไฟ บนผืนผ้าปรากฏรอยใบหน้าที่ดูคล้ายคลึงอภรรพ์ ดูคล้ายผีเสื้อดำตัวใหญ่กำลังกระพือปีก พยายามสลัดบินขึ้นฟ้า ดันรนนให้หลุดพ้นจากผืนผ้า

เบรียะ เปาะ เสียงไม้พินแตกฟังกลับคล้ายเสียงหัวเราะอย่างบ้าคลั่งของเดียวหุย ว้ากฮ่าๆๆๆ ฮ่าๆๆๆ ข้าคือบิดาเจ้า ฮ่าๆๆๆ เข้ามารับความตายซะ ฮ่าๆๆๆ...

ผืนผ้าสะบัดโบในแสงไฟ ผีเสื้อดำโบกปีก เสียงหัวเราะไม่สิ้นเดียวเดียวดังศิระษะที่สีซีดจางมาจากมือของสูมาอู้ จับจ้องรอยยิ้มดูเจมของเดียวหุย ใบหน้าของตัวเขาเองกลับแข็งทื่อยิ่งกว่าใบหน้าคนตาย คล้ายจะรำให้ แต่ไร้น้ำตา คล้ายจะหัวเราะ กลับหาเหตุผลที่จะขำไม่ออก

คนแซ่เดียว นี่ท่านกำลังจะบอกข้าใช่หรือไม่ ว่าในยุคสมัยนี้ การตายเท่านั้นถึงจะเป็นเรื่องดีงามที่คุ้มค่าแก่การหัวเราะที่สุด?

คนแซ่เดียว แม้ท่านตายไปแล้ว ยังทำพวกข้าหัวป่นไปหมด

ต่อให้ผู้คนยุคหลังยืนยันจะใช้คำอธิบายที่สุดจะตื่นเขิน ในการ
สรุปว่าท่านเป็นพวกผู้มีความไร้ปัญญาก็ตาม แต่ข้ายังคงจะจดจำท่าน

เดี่ยวเดี่ยววางศิระลงในถาด

พวกเราคนแชนเดี่ยว มักจะรู้ซึ่งถึงกัน

ใบหน้าเลื่อนรางในเปลวเพลิง ค่อยๆ ติดไฟลุกขึ้น กลิ่นไหม้
คล้ายมีคล้ายไม่มี

ทุกผู้คนล้วนปรารถนาใครเป็นวีรบุรุษ ทั้งที่บัดนี้เป็นยุคเปลี่ยว
เหงาเพราะวีรบุรุษมักไร้ที่ยืน

วีรบุรุษที่อยู่ในยุคของพวกเขา แม้จะโชคดีเหลือรอดชีวิต สุดท้าย
ก็ต้องกลายเป็นตัวตลกเฉกเช่นกับท่าน

คนแชนเดี่ยว...นี่อาจเป็นการรู้แจ้งล่วงหน้าของท่านก็ได้

วีรบุรุษมันเป็นเพียงชั่วประเดี๋ยว วีรบุรุษต่างกันเพียงช่วงเวลา
ผู้กล้าไม่ยืนยงคงทน ยื้อนานไปก็จะกลายเป็นตัวตลกให้ชายขึ้นหน้า

ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ไยไม่ประพฤติเช่นเดียวกับท่านเสีย ตัดใจ
เสียตั้งแต่แรกเริ่ม สวมบทตัวตลกที่ผู้มีความไร้ปัญญา

บางที อาจจะสามารถได้ชื่อเสียงว่าเป็นวีรบุรุษในภายหลัง พลิก
สลบกลับกลายเป็นปิดฉากด้วยเสียงโห่ร้องดุจละครโรงใหญ่

มันช่างลึกลับ ช่างย้อนแย้ง ช่างเย้ยหยัน คนแชนเดี่ยว ท่าน
มองเรื่องนี้ออกแต่แรกแล้วหรือ?

เพียงแต่ นี่มันเป็นยุคที่น่าขันเสียจน แม้แต่ตัวตลกยังไร้ที่ยืน

ยังจำได้ ตอนนั้นใครต่อใครล้วนได้ชื่อว่าเป็นวีรบุรุษ ดาษตัน
เสียจนหลับหูหลับตาสะบัดกระบี่ฟันไปที่ไหน เป็นต้องฟันถูกวีรบุรุษ
สักคน ส่วนวีรบุรุษผู้กล้าที่แท้จริง กลับอำพรางตัวตนเป็นคนตัดฟัน
ตัวตลก ขุนนางกสิยศและกังฉิน สร้างความปั่นป่วนวุ่นวายบนเวทีที่
ก็กก้องไปด้วยผู้ชม

ช่างคิดถึงอดีตกาลนัก

มุ่มปากเตียวเลียวยับ ค่ายจะยืมเพื่อน ๆ แต่ไม่ทันหัวเราะ
กลับสงเสียดใจออกมาเสียก่อน

คนแซ่เตียวเอย โขลกๆ...ยามนี้ข้ากลับอาลัยนัก คิดถึงยุคสมัย
ที่เหล่าวีรชนผู้กล้าของเรา ชัดแย้งกันจนรุ่นวายเสียเหลือเกิน

“คนแซ่เตียว...” สุมาอี้ล้วงภาพวาดม้วนหนึ่งออกมาจากกะ
บนภาพมีตัวหนังสือเล็กๆ เขียนว่า ‘กงจื้อสุมา ภาพที่หนึ่ง’
เมื่อคลี่ม้วนภาพออก ทั้งกาگویและเตียวเลียวต่างก็ถึงกับอึ้ง
“กงจื้อรอง ภาพ...ภาพภาพนี้...”

จะเรียกว่าเป็นภาพวาดก็คงไม่ถูก สำนึกของภาพก็ไม่ถึงที่สุด
นั้นเพราะ มันไม่ใช่ภาพที่วาดด้วยพู่กัน

ถ้าจะเรียกว่าเป็นภาพ ก็คงจะเป็นภาพพิมพ์มากกว่า

สุมาอี้เกือบลืมนไปแล้ว เมื่อครั้งกระนั้น ช่วงฉลองวันสารท
ผู้อาวุโสในตระกูลพาเขาไปยังเคหาสน์ที่ติดอกท้อกำลังบานสะพรั่ง
ไปขอให้จิตรกรที่กำลังโด่งดังผู้หนึ่งเขียนภาพเหมือนให้ เล่าลือกันว่า
จิตรกรผู้นี้ชำนาญทั้งการเขียนภาพผู้คนและทิวทัศน์ ผู้คนที่รอแอด
ในห้องโถงจึงมีอย่างน้อยก็ครึ่งร้อย กว่าจะถึงรอบของเขา ก็คงถึงยาม
ตะวันตกดิน ตาก็แทบจะปิดแล้ว เขาไม่ยอกนั่งนิ่งๆ รอหลายชั่วยาม
จึงฉวยโอกาสที่ผู้ใหญ่เผลอ แอบตกลงกับจิตรกรเขียนภาพ ว่าข้าจะ
ช่วยประหยัดเวลาท่าน เพื่อให้ข้าได้กลับบ้านไปนอนเร็วๆ

แล้วเขาก็โดดลงจากเก้าอี้ วิ่งไปเบื้องหน้าของจิตรกร สูดลม
หายใจเข้าไปลึกๆ พลันจุ่มหน้าตุ้มลงไปในถาดหมึกของจิตรกร ฟน
ฟองอากาศพุดๆ ออกมาเล็กน้อย จากนั้นเอาใบหน้าน้อยๆ ทาบลง
ไปบนกระดาษ เล่นเอาจิตรกรต้องปล่อยพู่กันในมือตกลงพื้น

เขาจำได้ว่าเมื่อเงยหน้าขึ้น เห็นสีหน้าแตกตื่นของจิตรกร หน้าของเขาซึ่งดำมืดเหมือนภาพที่ปรากฏ เห็นแต่ฟันขาวยามยิ้มอย่างรำใจ

ได้ยินว่าต่อมาท่านอาโกรมปานฟ้าผ่า ในขณะที่ข้ากลับไปมุดหัวนอนอยู่ในเกี้ยวเรียบร้อยไม่รับรู้อะไรแล้ว แต่ก็ฟังว่าก่อนจะกลับจิตรกรได้ใช้ฝีมือพู่กันอันแยบยล แต่งแต้มบนภาพ ทำให้ภาพหมึกพิมพ์ใบหน้าที่ดูคล้ายผีเสื้อตัวน้อยของข้า บังเกิดเป็นภาพประหลาดกลับดำเป็นขาว เผยให้เห็นสีหน้าบุคลิกของข้าที่ราวจะโลดแล่นบนแผ่นกระดาษ

ต่อมาผู้อูโสในสกุลพรำบันเมื่อเห็นผืนภาพนี้ “จิตรกรสวนท้ออะไรของมัน? นี่ใช้ภาพต่งตะของเราซะที่ไหน? มันภาพหมาป่าชัดๆ ดูสิ นี่มันภาพลูกหมาป่าดำแท้ๆ” “ว่าไงนะ? เจ้าเด็กหนามอมมันไม่ทันล้างหน้าก็กลับไปแล้ว? นี่มันใช้ได้ที่ไหน? เร็ว ไปจิกหัวมันมาเดี๋ยวนี้”

เมื่อโตขึ้นข้าถึงได้แตกตื่น ยามพบว่าภาพลักษณะหมาป่าที่แม่ตัวข้าเองยังไม่ทันสังเกต กลับถูกเขาเปิดเผยออกมาอย่างง่ายดายตั้งแต่หลายปีก่อนแล้ว

ได้ยินสุมาลงพีใหญ่บอกว่า ภายหลังเจ้าจิตรกรโชคร้ายผู้นั้นต้องไถโทษ แต่เนื่องจากไม่ยากปลุกขำมานั่งให้วาดภาพอีก จึงจำเป็นต้องอาศัยความทรงจำ วาดภาพซ้ำตอนถือของเล่นในมือนั่งสับหงกอยู่บนเก้าอี้ออกมาสองภาพ ให้ชื่อว่าภาพที่สอง ส่งมาให้โดยไม่คิดค่าจ้าง ภาพหนึ่งเอาไปใช้สมัครเรียน อีกภาพใช้กำหนดการหมั้นหมายเรื่องราวถึงได้ยุติลง

หากไม่ใช่เพราะตอนนั้น ‘ชั้นคู่หลัง’ แสดงภาพที่สองให้ข้าดูในป่า ข้าก็คงจำไม่ได้แล้วว่ามีคนเคยวาดภาพเหมือนที่สะท้อนตัวตนของข้าไว้อย่างถึงแก่นเช่นนี้

สุมาอื่คี่ลี้ม้วนภาพออก จับจ้องภาพลูกหมาป่าที่ยังคงแสะยะยี้ม
บนแผ่นกระดาษ ความรู้สึกซับซ้อนยากจะเอ่ยประดั่งประเดขึ้น

น่าเสียดาย จิตรกรรสวนท้อ ลั่นการสืบทอดไปแล้ว

มือซ้ายสุมาอื่กุมภาพเขียนงจ้อสุมาภาพที่หนึ่ง มือขวาถือผืน
ผ้าห่อศพที่เปื้อนเลือดและรอยหมึก ทอดถอนใจเบาๆ แล้วนำภาพ
ทั้งสองประกบเข้าด้วยกัน

กลางแสงไฟ ภาพสองชิ้นที่เกือบโปร่งแสงผนึกติดกันจนไม่
อาจจะแยกออก

ดูฝีมือี่ดั่งหมาป่า ขยับปานมีชีวิต คล้ายรอโอกาสแว้งกัด และ
คล้ายกำลังหัวเราะเยาะเหล่าผู้คนที่ยังคงมีชีวิตทั้งที่ยังตื่นตระหนก
ตื่นรนเอาตัวรอด

“ภาพเขียนที่ติดค้างท่านอยู่ บัดนี้ส่งคืนให้ท่านแล้ว” สุมาอื่
พูดเบาๆ “อย่าอาลัยอาวรณ์อีกเลย... เตียวชินแส”

ผีเสื้อสีดำบินเป็นครั้งสุดท้ายบนโลกมนุษย์ ก่อนจะตก
ลงสู่กองเพลิง ถูกกลืนกลบด้วยเปลวไฟอันร้อนแรง กลายเป็นดอก
เบญจมาศสีดำที่กำลังรอเบ่งบาน

แม้ระยะทางจะสั้นนัก แต่ผีเสื้อก็ยังมีโอกาสโบกสะบัดปีกบิน
แสดงท่วงท่าอันแสนตระการต่อสายตาชาวโลก

ทุกคนในห้องต่างยืนตัวตรง ประสานมือคารวะต่อกองเพลิง
แสดงความเคารพต่อได้เท่าสามซึ่งจะต้องถูกชาวโลกเข้าใจผิดต่อไป
อีกชั่วกาลนาน

“คนแ่เตียว...” เตียวเลี้ยวพลันรู้สึกเศร้าสร้อยหมดเรี่ยวแรง
คล้ายตอนที่ลี้ไปจากไป มันเป็นเรื่องที่ต่อให้ความจริงปรากฏอยู่เบื้อง
หน้าก็ยิ่งยากยิ่งที่จะเชื่อได้ เป็นความเศร้าที่จับต้องไม่ได้ “...โหดๆ
ไปสู่สุคติเถอะ”

แตกต่างจากครั้งก่อนๆ เดียวเลยวกกลับก่อน เพราะยามอยู่ เบื้องหน้ามหาบุรุษปราชญ์นักผู้ผู้ภักดีต่อนายเดิยวชีวิตผู้นั้น ถึงตัว เขาจะปรารถนาเรื่องเก่งกาจมากกว่านี้ ก็ยังมีจุดหนึ่งที่เขามีอาจทัดเทียม เปรียบติดได้

ส่วนเดิยวหุย ระหว่างเขาและเขา มักจะเข้าใจซึ่งกันและกันดี ที่น่าเสียดาย คือพวกเขาไม่มีวันที่จะอยู่ร่วมสายทางเดียวกัน ร่วมรับรู้แต่ไม่อาจร่วมงาน มันเป็นเรื่องที่ยังคงคาใจเทพนกรบ แห่งหับป่าผู้นี้มาชั่วชีวิต

สะกดไฟปลิวไสว ดูคล้ายกลีบห่อปลิดปลิว เดิยวเลี้ยวพลัน นึกถึงคราครั้งบนเขาเอี่ยมกุ่มในวันนั้น ฤกษ์สวยทิวทัศน์งามตา ม่าน ไฟลามฟ้า คนตัดพินกับนักเขียนภาพพบกันโดยมิได้นัดหมาย ต่าง ปลอ่ยวางฐานะตัวตน เปิดอกเจรจาแลกเปลี่ยนกัน

นั่นคงเป็นช่วงเวลาที่เขาและเขา อยู่ใกล้ชิดกันมากที่สุดในชีวิต แม้โฉมหน้าจะถูกอำพราง แต่เดิยวเลียวก็รับรู้ได้ไม่ยาก ว่านั่น ก็คือเขา

ไม่จำเป็นต้องเปิดโปง แต่ต่างก็ใจถึงใจ ไม่ต้องประกาศคำมั่น แต่ต่างก็ยินยอมปกปิดฐานะของกันและกัน นี่นับเป็นความสัมพันธ์ ที่น่าสนใจยิ่ง แต่บัดนี้ ล้วนมอดไหม้ไปกับกองเพลิงเบื้องหน้าของ ทุกคนแล้ว

เปลวเพลิงที่พาให้ทุกคนสงบนิ่งนั้น ลอยคว้างขึ้นเหนือห้องหับที่ มีดทิม จากแสงสีส้มสลับตาในช่วงแรก แปรเปลี่ยนเป็นสีแดงฉานปาน โลหิต ไม่นานก็กลายเป็นแสงสีเขียวครามท่ามกลางเสียงไอ ประหนึ่ง หมึกแต้มโฉมของเดิยวหุย สุดท้ายกลายเป็นควันสีแดงขอบสีรุ้งชวน ผืน ก่อตัวคล้ายฟองอากาศขนาดยักษ์ ค่อยๆ ลอยตัวขึ้น ผ่านช่อง หน้าต่างออกไปสู่ห้วงนภาอันเว้งว่าง

ยิ่งสี่สันแพรวพราวเท่าไร ก็ยิ่งพาให้เกิดความเลือนลอยเคว้าง
คว้างเท่านั้น

คว้นไฟรมจนแต่ละคนน้ำมูกน้ำตาไหล เตียวเลี้ยวยิ่งไต่ไม่หยุด
สูมาอี๋หรือตามองเปลวเพลิงที่ลุกโชน พลันมองเห็นใบหน้ากำลังหัวเราะ
อย่างเป็นปริศนากลางแสงไฟ

มันเป็นรอยยิ้มสุดท้ายของเตียวหุยคนหน้าลาย ที่ยังคงเย้ยหยัน
ยุคสมัยอันเสแสร้งบ้าคลั่งนี้อย่างไม่เสื่อมสลาย แม้ว่าผิวหน้ากำลัง
หลุดลอก กระตุกกำลังมอดไหม้

หึๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆ

...